

цы, защото ги гонилъ три деценощиѣ. Убилисе отъ Ксманыте 40: хілады, а отъ Македонцыте 2: хілады: убилисе и царьо имъ Апламесъ. Александръ като ги повѣдилъ, выкалъ сичките си велможы сосъ войската си, и рекълъ имъ: Бидѣхъ друзи мои, и любезный пріатели, какъ сосъ силата и помощьта Божіа повѣдихме Ксманыте. Послѣ трѣгналъ да отиде при-Філіппа, и водилъ живы 10: хіл: порокены. Тогавъ пакъ рекълъ на Ксманыте: Началницы Ксмански, кидѣхте какъ Богъ вы предаде на ржцѣте Македонски, понеже сабыте вы са испотрошиха, а Македонските сабы се наточиха отъ васъ, и отъ царьжтѣ вашъ Апламеса: а васъ фанухме живи. Прочее ако искате да живѣйте, скирете местото си сосъ Македоніа да сте мои. О добра милость, и благодѣтелие Александрово! какъ управилъ Ксманыте, и ги умилостивилъ.

КУМАНИТЕ СЕ ПОКЛАНЯТЬ НА АЛЕКСАНДРА.

Ксманите като чѣли дѣмыте Александрови, отвѣщали, и рекли: царь Александре, понеже Богъ ты помогна, и уби царьжтѣ нашъ Апламеса, и нѣ сме твои. Прати ни Господарь отъ твоите началницы, и прости ны.

ПОВѢ ГОСПОДАРЬ НА КСМАНЫТЕ.

Александръ повѣрвалъ дѣмыте и клетвыте Ксмански, и направилъ царь браточета си, който былъ первый ловѣцъ (авджіа). Дарилъ ги както трѣбовало, и ги пратилъ да си отидатъ надири, за да са рабы негови.